

år og i en længere periode det næstfølgende år. Det vil efter forslaget kunne gøres med den ene af ferieårets 5 uger.

Men der er en alvorlig mangel ved ministerens forslag. Det vil efter forslaget nemlig kun kunne lade sig gøre at overføre ferie, hvis det sker igennem en kollektiv aftale mellem en fagforening og arbejdsgiveren. Det betyder, at alle privatansatte på individuelle kontrakter ikke vil kunne udnytte den nye mulighed for at overføre.

Det er en helt urimelig og uantagelig forsøksbehandling af forskellige lønmodtagergrupper, som arbejdsministeren her lægger op til. Det skal naturligvis være sådan, at en arbejdsgiver og en lønmodtager frit kan aftale, at ferie ud over de første 4 uger kan overføres til det efterfølgende ferieår. Det Konservative Folkeparti vil under behandlingen i Folketinget arbejde hårdt for, at lovforslaget bliver ændret, så alle lønmodtagere bliver behandlet lige.

Ved læsning af lovforslaget med tilhørende bemærkninger kan man i hvert fald i første omgang komme i tvivl om, på hvilke områder der er mulighed for gennem kollektive aftaler at fravige ferielovens bestemmelser.

På den ene side kan man få det indtryk, at hvis en kollektiv aftale blot som mindstekrav indeholder EU-direktivets feriebestemmelser, så kan man frit afvige fra lovbestemmelserne, også hvis disse afvigelser er til ugunst for lønmodtageren.

På den anden side påpeger lovforslaget specifikke områder, hvor der kan ske afvigelse. Det betyder sædvanligvis, at der så ikke kan ske afvigelse på de områder, der ikke specifikt er nævnt. Her bliver ministeren altså virkelig nødt til at skære ud i pap, hvad det overordnede princip i lovforslaget egentlig er, og det bliver der jo rig lejlighed til at dyrke under udvalgsbehandlingen.

Til trods for vores positive holdning til forslaget er vi bekymrede for, om forslaget vil pålægge virksomhederne øgede administrative byrder. Det ønsker vi også nærmere analyseret under udvalgsbehandlingen.

Det gælder også bestemmelsen om, at ferien populært sagt ikke starter fredag aften, men først mandag morgen. Det vil efter vores opfattelse i tilfælde af sygdom under ferie kunne give anledning til et hav af tvistigheder og administrativt bøvl. Jeg siger ikke, at reglen er urimelig, men jeg er bekymret for, hvordan det vil kunne administreres i praksis.

Men hovedindtrykket af lovforslaget er som sagt positivt, og med lidt god vilje fra ministeren og regeringspartierne vil der uden større besvær kunne opnås aftale med Det Konservative Folkeparti om forslagets gennemførelse.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Venstres ordfører brugte udtrykket, at loven skal sikre en minimumbeskyttelse. Det udtryk er jeg enig i. Det får mig så til at spørge hr. Knud Erik Kirkegaard, som beskæftiger sig meget med det her med frit at kunne aftale, hvordan lønmodtageren er stillet – efter hr. Kirkegaards mening – hvis arbejdsgiveren stiller med et stykke papir, hvoraf det fremgår, at der er et decideret krav fra arbejdsgiveren om at flytte den femte ferieuge til året efter, og lønmodtageren så siger nej. Hvilken opfattelse har hr. Kirkegaard af den lønmodtagers retsstilling, der siger nej i en sådan situation?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Hr. Dyrlands indlæg bibragte en vis tvivl om, hvorvidt det var til Venstres ordfører, eller om det var til hr. Kirkegaard. Jeg vil i hvert fald gøre opmærksom på, at Knud Erik Kirkegaard er ordfører for Det Konservative Folkeparti, og det bliver der ikke lavet om på sådan lige med det første.

Men til hr. Poul Erik Dyrlands spørgsmål er svaret jo soleklart: Hvis der ikke er en aftale, så er der ikke en aftale, og så kan der ikke ske overførsel af den ferieuge, som vi her taler om. Det er meget enkelt og ligetil. Jeg kan slet ikke forstå, hr. Dyrlund spørger om det, det er jo en selvfølge.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Der er et godt ordspil, der siger, at man skal kende svaret, inden man stiller spørgsmålet. Så svaret kommer ikke bag på mig.

Jeg vil så i øvrigt igen spørge: Er hr. Kirkegaard af den opfattelse, at den ene arbejdsgiver efter den anden i dette land vil acceptere et nej fra lønmodtagerne i en sådan situation, og kan hr. Kirkegaard slet ikke forestille sig, at arbejdsgivere vil benytte sig af andre sanktionsmuligheder, hvis lønmodtageren siger nej til at indgå en sådan aftale?